

„Un thriller palpitant,
cu o eroină uimitoare,
puternică și excentrică.

L-am adorat!”

JOANNE HARRIS

„Captivant și antrenant
de la început
până la sfârșit!”

HUGH JACKMAN

VĂDUVA
DE
RĂZBOI
TARA MOSS

TRADUCERE DE ȘTEFAN MĂLAIMARE

LEDA BAZAAR

THRILLER

TARA MOSS

VĂDUVA

DE

RĂZBOI

Coordonator Leda Bazaar:
SHAUKI AL-GAREEB

TARA MOSS

VĂDUVA
DE
RĂZBOI

Traducere din limba engleză de
ȘTEFAN MĂLAIMARE

Redactare: Alina Bâltâc, Liviu Szóke
Tehnoredactare: Dan Crăciun, Mihaela Ciufu

TARA MOSS

THE WAR WIDOW (also known as *DEAD MAN SWITCH*)

Copyright © 2019 Tara Moss, by arrangement with CookeMcDermid Agency, The Cooke Agency International, and Simona Kessler International Copyright Agency.

Originally published in English by HarperCollins Australia.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin LEDA BAZAAR, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOSS, TARA

Văduva de război / Tara Moss; trad. din lb. engleză de Ștefan Mălaimare.
- București: Leda Bazaar, 2024
ISBN 978-606-088-464-4

I. Mălaimare, Ștefan (trad.)

821.111

Pentru Oma și Opa

PROLOG

ERA CA ȘI CUM O MANTIE NEAGRĂ CA SMOALA SE așternuse peste cerul înstelat, iar acum îl învăluia precum aripile împănate ale unui corb uriaș.

Îl dureau toate: corpul, capul, însuși întunericul sufocant, care părea să-l poarte într-un vârtej amețitor și imprevizibil, producându-i greață. Ochii parcă îi ardeau și erau totodată umezi; se strădui să-i deschidă, însă nu reuși să vadă nimic. Nu era războinic din fire, însă instinctul de supraviețuire îi fusese trezit la viață, așa că băiatul aruncă doi pumni, care zăboviră pentru o clipă în aer înainte de a-i cădea neputincioși pe lângă corp. Din negura groasă venură drept răspuns mai multe lovituri precise, neiertătoare. Durerea îl săgetă în valuri fierbinți – maxilarul, coastele, burta –, apoi loviturile se opriră. Băiatul se făcu din nou ghem, protejându-și capul, și respiră istovit, cu un țuit persistent în urechi. Își simțea fața fierbinte. Ceva cald și sărat i se scurgea în gură.

Până la vârsta fragedă de șaptesprezece ani, deja călătorese peste mări, asistase la nedreptăți, la violențe, dar nu mai fusese în viața lui atât de speriat pe cât era în acest moment, în această beznă, chircit și orb. Da, se temea! Se temea ca o muscă prinsă în pânza de păianjen. Dacă asta era ceva jenant,

avea să se gândească în alt moment – dacă acel moment avea să mai vină vreodată. Deocamdată, în mintea lui nu era loc decât pentru un singur sentiment.

Frică.

— Nu ți-a spus nimeni că grija îl îmbătrânește pe om? se auzi o voce, apoi pământul se mișcă de sub el când fu tras de ambele mâini.

Cu fața și cu umărul șterse pământul. Fu ridicat în aer ca o marionetă și azvârlit grămadă. Pământul cedă sub el și se legănă. Nu era pe pământ totuși, ci pe un fel de lână. O pătură. Care mirosea oribil a umezeală și purta și un iz înțepător de sânge.

Încercă din nou să vorbească:

— Dar...

O altă lovitură în figură. Undeva, nu departe, dincolo de țuitul din urechile lui, reuși să audă închiderea unui portbagaj și pornirea motorului mașinii. Pasărea neagră a uitării își lăsa din nou peste el aripile lungi și negre, iar băiatul își pierdu cunoștința.

CAPITOLUL UNU

BILLIE WALKER FU PURTATĂ ÎNAPOI ÎN ACEL MOMENT.

Se făcea că pășea din nou în Stephansplatz, iar soarele, răsărit din spatele unei clădiri, îi încălzea fruntea. O adiere de vânt o făcu, pentru numai o clipă, să închidă ochii. Când îi deschise, lumea viu colorată, parcă smulsă din primele filme color de epocă, îi reapăru în fața ochilor atât de limpede, de prezentă! În aer plutea o boare de aluat copt. *Sachertorte* sau *Apfelstrudel* proaspăt preparate de o mică patiserie. Tocmai răsese la o glumă de-a lui Jack. Cum mergeau la pas, avea senzația reconfortantă a mâinii prinse în palma lui încăpătoare; lumea lor clocotea de primii fiori ai iubirii și de emoția unui pământ străin, de emoția unei poezii noi. Fără precauții. Fără teamă. În urma lor se ridica tropăitul pantofilor de piele pe pavaj, iar după un colț se auzeau glasuri și, dintr-odată, un strigăt care o trezi forțat din reverie. Într-o clipită avu carnetul de reporter în mână, se desprinse din strânsoarea lui Jack și apucă bine creionul care stătea să îi cadă din mână.

Când ridică din nou privirea, văzu întreaga scenă. Se opri în loc, la fel cum făcuse și Jack cu o clipă mai devreme. Lumea reală venise să le nimicească sentimentul iluzoriu de

siguranță. O duzină de femei se aflau în piața mare, în genunchi, înconjurate de bărbați în uniformă. Suspinau încet în vreme ce erau rase pe cap. Văzu sânge și păr, corpuri dezgolite și lacrimi. Lângă ele, ghemuit la pământ, în stradă, se găsea un bărbat în izmene, cu o yarmulke¹ călcată în picioare lângă el. Mulțimea îi privea. Unii strigau și își fluturau pumnii încheștați. Billie nu distinse ce strigau, fiindcă sângele îi pompa atât de tare în urechi! Exact în momentul în care voi să se dezmoțască și să intervină, un *Sturmsoldaten* care coordona scena se întoarse și îi întâlni privirea. Ea își plecă imediat capul, ca și cum căutătura lui i-ar fi ars retina.

Închise ochii.

Ceea ce văzuseră în Viena avea să rămână pentru totdeauna acolo, gata să o bântuie când își închidea ochii. Într-o zi a anului 1938 îi deschisese și privise, iar acum, imaginea asta era tot ce vedea când îi închidea. De ce acele amintiri? De ce acel sfârșit de săptămână? Totul era învăluit în amintirile ei cu Jack, amintirile ei din război, în tot ce acum era cumva nevoită să lase în urmă, dar de care inima se lega cu stăruință, deși mintea îi cerea să dea uitării.

Billie își îngădui să se cutremure și își adună lucrurile. Nu avea sens să zăbovească asupra amintirilor, chiar dacă nu voiau să îi dea încă pace. Nu mai era în Europa. Se întorsese înapoi în Australia. Era anul 1946, într-o lume nouă, în care ea trebuia să își clădească noua viață. Asta trebuia să facă, și asta avea de gând să facă. Tramvaiul încetini, intrând în stația de lângă Gara Centrală. Billie scoase din poșetă o oglinjoară aurie și își aplică un strat fin de ruj *Fighting Red*, marca Tussy. Aceasta era stația ei. Venise vremea să se ridice.

¹ Yarmulke sau kippa, acoperământul tradițional purtat de bărbații evrei pe creștetul capului (n. red.).

*

— 'Neața, John! salută Billie la intrarea în holul clădirii cunoscute ca Daking House, pe care îl străbătu în grabă cu picioarele ei lungi și grațioase, dar în același timp silențios ca o felină, datorită tălpii de cauciuc a pantofilor Oxford, care la impactul cu parchetul scoteau un zgomot abia perceptibil.

Până la această clădire lua Billie tramvaiul în majoritatea zilelor săptămânii, fiindcă aici avea închiriat un birou.

Liftierul se îndreptă de spate când auzi vocea celei pe care o numea „clienta sa preferată”, titlu pe care Billie nu îl găsea greu de crezut. În diminețile când ajungea la Daking House, întotdeauna după ora zece, cu mult timp după ce curierii aprovizionaseră magazinele de la parter și se făcuseră nevăzuți în camionetele lor, precum și după ce oamenii de afaceri cărunți și încruntați traversaseră holul, târșându-și picioarele, și dispăruseră în birourile lor, duhnind deja a miros de trabuc la nouă dimineața, Billie se mișca cu agilitate. Prefera parfumurile franțuzești mirosului de trabuc și, dacă se putea încrede în abilitatea sa de a citi bărbații tăcuți, de aceeași convingere era și liftierul. Alți chiriași, precum cei de la Școala de Dans Roberts, Clubul Taxei Unice din Sydney, Fondul de Ajutor al Diasporei Unite Evreiești ori jucătorii care frecventau salonul de biliard de la subsol și alții ca ei frecventau clădirea la fel ca Billie, la ore ciudate, însă contabilii și avocații, precum și bărbații de la Asociația Chinologică New South Wales urmau un program strict și la această oră nu puteau fi decât cocoșați la birourile lor, practicând meserii pe care ea, una, nu s-ar fi văzut vreodată făcându-le. În domeniul ei, clienții rareori băteau la ușă înainte de nouă dimineața. O vizită la miezul nopții, pe de altă parte, nu era ceva cu totul nemaiauzit. Domeniul ei avea poate o reputație „controversată”, dar vremurile i-o cereau. La fel și buzunarul.

— Bună dimineața, Mizz Walker, întotdeauna o plăcere! spuse liftierul.

Când începuse munca în acest post în august, luându-i locul unei femei cu chip blând și păr cărunt, noul liftier insistase să fie strigat pe numele mic, John. Totuși, formula de adresare adecvată pentru Billie le dădea multora bătaie de cap în această perioadă. Alți liftieri foloseau de obicei titluri formale și, fiind nou în acest post, John Wilson evita, cel puțin pentru moment, să îi accepte invitația de a o striga pe nume, Billie, cum făcea liftiera pe care o înlocuise. Însă, de fiecare dată când cineva îi spunea „doamnă”, Billie își aducea aminte de nesiguranța vieții sale personale. Acest termen o ducea imediat cu gândul la pierdere și, în consecință, îi provoca neliniște. „Domnișoară” i se părea de asemenea nepotrivit, mai ales după tot ce se întâmplase în ultimii ani, inclusiv o nuntă pe timp de război, chiar și una improvizată cum fusese aceea, fără inel și cu puțini martori. În cele din urmă, ceruse să fie strigată „Mizz”¹, găsind mai potrivit acest termen neutru. Termenul își avea rădăcina în titluri vechi, nobiliare, din ce înțelesese Billie, și se răspândise la începutul secolului ca titlu onorific *neutru* pentru femei, însă era rar folosit. Îl văzuse pentru prima oară descris într-un articol din *New York Times* cu câțiva ani în urmă, iar la acel moment nu avea de unde să știe cât de mult va ajunge să o caracterizeze. John Wilson acceptase solicitarea fără niciun comentariu, iar acum Billie era întâmpinată drept „Mizz Walker” în fiecare dimineață a săptămânii. În lumea din afara clădirii însă, titlurile de domnișoară, doamnă, uneori sub formele de „Madam” și „Mademoiselle”, se amestecau frecvent – vorbitorii se

¹ *Ms.*, în original, transcris fonetic *Mizz*, nu are corespondent în limba română (n. tr.).

găseau adeseori în dificultate atunci când i se adresau unei femei ajunse la vârsta măritişului, despre care nu ştiau însă dacă este sau nu măritată. În mod straniu, în ciuda a ceea ce învăţaseră oamenii din război cu privire la şubrezenia vieţii, părea că astfel de detalii căpătaseră chiar mai multă importanţă, aproape ca şi cum anii întunecaţi fuseseră pricinuiţi de un titlu greşit, de o femeie, şi nu de *Nationalsozialismus* şi de laturile sinistre ale Voinţei de putere¹. Toate astea, se gândea Billie, erau parte a unei încercări disperate a oamenilor de a se ancora în ceva stabil, o întoarcere nostalgică spre ceva mai „simplu”, rigid şi uşor de înţeles. Însă Billie nu voia să se întoarcă înapoi pentru nimic. Nu îi stătea în fire. Şi, pe lângă asta, nimic nu putea să repare ceea ce stricase războiul.

Wilson făcu respectuos un pas în spate şi o îndrumă pe Billie către cel mai apropiat dintre cele patru lifturi ale clădirii – două pentru pasageri, două pentru mărfuri. Numai unul dintre ascensoarele pentru pasageri funcţiona şi abia în ultimele luni începuseră să îl opereze din nou de la parter; înainte, chiriaşii şi clienţii urcau pe scări până la primele etaje pentru a face economie la energie. Billie încă avea senzaţia că face un gest extravagant când ia liftul direct din foaier. Păşi în cabină, iar Wilson trase cu mâna stângă, cea în putere, grilajul exterior şi interior din metal, care se închise ca două foarfeci înaintea sa. Mâna lui dreaptă, odată cea dominantă, nu supravieţuise războiului, care îi luase bărbatului o mare parte din braţul drept. Pe acea parte avea mâneca cusută de sacou – ca mulţi alţi bărbaţi din Sydney. Avea părul

¹ Concept central în filosofia lui Nietzsche, definit drept forţa fundamentală care guvernează comportamentul uman, valorile morale trebuind înţelese în contextul puterii şi al relaţiilor de dominaţie şi supunere (n. red.).

tuns scurt și îngrijit, dar într-o parte acesta îi creștea mai de sus decât în cealaltă. Chipul lui, despre care odată s-ar fi spus că este atrăgător, presupuse Billie, era brăzdat de arsură, deși ambii ochi, nasul și cea mai mare parte a gurii erau neatînse. Timp de peste un an, orașul se umpluse de bărbați răniți, întorși din teatrele de operațiuni. Mulți se fereau din calea lor pentru că erau desfigurați și nu aveau cum s-o ascundă, așa că sălbăticia australiană începea să se umple cu astfel de oameni, la fel cum se întâmplase și după Marele Război – oameni care, în locul privirilor fixe ale concetățenilor, al întrebărilor nevinovate ale copiilor ori ale acestor aduceri aminte, preferau pustiul singuratic. Însă John se întorsese în brațele unei familii bucuroase să îl vadă în viață și era deja foarte apreciat de cei care frecventau clădirea. El se întorsese, în vreme ce mulții alții, nu.

Cu zornăituri metalice, cabina liftului își porni ascensiunea.

— Ce mai face June? se interesă Billie de nevasta lui Wilson, așa cum îi era obiceiul. Dar copiii?

— Foarte bine! Mulțumesc pentru întrebare! spuse el și schiță un zâmbet ușor strâmb, cu o încrețitură blândă a ochilor.

Încetini liftul în dreptul etajului al șaselea, trăgând de mâner în sus și în jos până ce cabina se aliniea perfect cu holul. Lăsa din mână prea brusc mânerul, iar cabina se scutură înainte de a fi oprită în loc de mecanismul de oprire automată, cunoscut în branșă drept „mâna mortului”.

— Îmi cer scuze, Mizz Walker! E foarte bine că avem acest mecanism să ne... oprească... în caz că mă lasă mâna asta, spuse el, îmbujorându-se ușor în spatele cicatricilor.

Mecanismul intra în acțiune dacă mâna operatorului era ridicată de pe mâner – nu era nevoie ca aceasta să moară la

propriu. Deși Wilson era nou în meseria lui, asemenea mici accidente aveau și cei cu mai multă experiență. Liftierul trase de cele două uși cu grilaj, ca Billie să poată ieși din cabină.

— Aveți grijă pe unde călcați!

— Întotdeauna, spuse Billie și îi zâmbi.

Străbătu coridorul, trecând prin dreptul birourilor mustind de activitate, până ce ajunsese în fața unei uși de lemn cu un geam din sticlă sablată pe care fusese pictat cu vopsea neagră un titlu simplu:

B. Walker, investigator privat

Acesta era locul în care răposatul ei tată își petrecuse o bună parte din viață și în care luaseră naștere multe dintre poveștile pe care bărbatul i le spusese fetei sale la masa de seară. De când preluase spațiul, Billie îi adusese foarte puține schimbări; aranjamentul încăperilor, mobilierul și tablourile erau în mare parte aceleași, dar, din necesitate, subînchiriasse două camere pe care le folosisese în trecut drept birouri ale angajaților. Agenția condusă de ea era una mică, dar asta nu o deranja defel. Spațiile de birouri erau scumpe, un birou cu o singură cameră ajungând să coste mai mult de șapte lire și opt șilingi și, pe lângă aspectul financiar, femeile care nu făceau un pas în spate pentru a le oferi loc bărbaților întorși de pe front erau privite cu multă animozitate. Păstrarea unui spațiu de birouri mai mare decât era strict necesar nu i-ar fi fost de ajutor nici social, nici profesional, și, chiar și așa, nu se putea spune că domeniul acesta de activitate o primise cu brațele deschise. După ziua victoriei împotriva Japoniei, exista așteptarea ca femeile să își părăsească posturile din uzinele de aviație și din fabricile de muniții, precum și din birourile gazetelor ori din spitale, posturi ocupate cu succes

pe timp de război, și prin aceasta să renunțe la independența conferită de un venit pentru a-și relua locul în bucătărie. Billie însă nu fusese niciodată una dintre aceste femei, nu fusese crescută astfel și, cu siguranță, nu avea de gând să cedeze presiunii acum.

Ușa era descuiată, iar secretarul ei se afla deja în biroul din antreu, unde așteptau uneori clienții. Billie își deschise catarama trenциului cambrat la două rânduri, apoi aruncă o privire la șirul ordonat de patru scaune din lemn de nuc, așezate în dreptul unei măsuțe joase pe care se găseau mai multe reviste respectabile, chiar dacă un pic anoste, precum și câteva reviste mai populare pentru femei. Astăzi nu aștepta nimeni; nu făcuse nimeni nicio programare. Acest fapt incontestabil se vedea și din aceea că scaunele erau neocupate, iar revistele de pe măsuță nu fuseseră deranjate. De peste o săptămână era așa. Aceasta era un alt motiv foarte întemeiat pentru a subînchiria cele două spații de birouri.

— Bună dimineața, Mizz Walker! Corespondența duminică este pe birou, o informă Samuel Baker, ridicându-se în picioare ca în fața unei ofițer superior.

Billie își dădu jos trenциul, iar el i-l luă și îl agăță în cuier. Își dădu jos și ochelarii de soare, ajustă acul de pălărie cu care își fixase peste urechea stângă o pălărie mică de culoare verde, își netezi cutele taiorului estival, mulat pe corp, îi mulțumi secretarului și asistentului său, apoi intră în biroul interior, lăsând ușa de comunicare dintre încăperi deschisă și se așeză în spatele propriei mese de lucru. În încăperea se aflau un covor roșu-cafeniu, două cartoteci de un verde odinioară închis, însă acum cam decolorat, un glob pământesc și un birou larg, din lemn, pe care stăteau un prespapier, un stilou și un telefon care îi aparținuseră tatălui său și care împodobiseră încăperea timp de cel puțin două decenii. Pe

perete atârna o hartă la scară mare a oraşului Sydney, într-o ramă de lemn ponosită. Era agăţată de perete încă de când văzuse ea pentru prima oară acel birou şi avea o bănuială că, dacă ar fi fost dată jos, ar fi dezvăluit o porţiune de zid de o culoare neaşteptată. Nu era un spaţiu elegant, dar nici nu trebuia să fie. Clienţii ei nu o vizitau pentru sfaturi în materie de decoraţiuni interioare.

Scrumiera tatălui ei se afla la marginea biroului, aşezată strategic pentru plăcerea clienţilor săi. Majoritatea femeilor fumau, dar acesta nu devenise un tabiet şi pentru Billie. Existau şi zile potrivite pentru fumat, bineînţeles, dar aceasta nu avea să fie una dintre ele. Scrumiera fusese golită şi spălată. Gazetele cotidiene se aflau în celălalt colţ al biroului – *Sydney Morning Herald*, tabloidul *Truth* şi cel mai nou, *Paris Herald Tribune* –, toate împăturite cu grijă. Era foarte important să fie la curent cu ce se spunea în lume. Pe birou, îndreptate spre Billie, se aflau două fotografii înrămate. Una dintre ele era un portret clasic al mamei şi al tatălui în ziua nunţii, în care tatăl purta frac şi cravată albă şi ţinea sub braţ un joben negru lucios (probabil singura dată când atinsese o astfel de pălărie), iar mama avea un strălucitor accesoriu pentru cap de sub care se iţea părul scurt, ușor ondulat, coafură pe care o avea şi acum, şi o rochie scandalos de scurtă care îi dezvăluia gleznele şi nişte pantofi cu tocul mic, închişi cu panglici lucioase. Ella ţinea în mână un buchet de flori extravagant, care atârna până în pământ, iar pe buzele date cu ruj închis la culoare afişa un zâmbet triumfător. Cealaltă fotografie era mai mică şi mai recentă şi era un portret al lui Jack Rake, făcută de Billie la Viena. Era destul de bine focalizată şi îl înfăţişa pe Jack zâmbind, în acel sfârşit de săptămână de dinainte ca lumea să se prăbuşească în jurul lor. Acel sfârşit de săptămână în care se îndrăgostiseră.

Când îi întâlnești privirea din fotografie, lui Billie i se puse un nod în gât. Jack arăta exact ca în acele imagini de care nu se putea dezvăra de fiecare dată când închidea ochii. Acel zâmbet. Și seriozitatea care îi urma. Acei ochi căprui stăruitori și căutătura lor iscoditoare. *Fir-ar să fie!* murmură Billie și își feri privirea. Avea nevoie de muncă să o țină ocupată.

La bluza de culoare ivorie asortase o lavalieră care aproape că se desprinsese, așa că Billie, cu degetele ei bine îngrijite, cu unghiile naturale, ajustă nodul și apoi ridică primul plic care se afla pe biroul ei mare de lemn. Miji privirea. Îi era adresat *Dlui* B Walker, iar asta nu era prima dată când primea un astfel de plic. Ar fi putut să fie o scrisoare adresată răposatului său tată, dar, la mai mult de un an de la moartea acestuia, era puțin probabil să fie așa. Billie Walker nu era cum, sau cine, se așteptau mulți oameni să fie. În primul rând, nu era un *DI*, ci o *Mizz*. Dar, în fond, unde mai e distracția când faci sau ești ceea ce se așteaptă de la tine? Deschise plicul dintr-o tăietură și citi informarea anostă a unui avocat cu privire la un caz mai vechi de disonanță conjugală. Poșta zilei nu îi adusese vreun motiv de entuziasm și curând își îndreptă atenția către gazete, pe care le răsfoi înainte de a se angaja la o lectură mai aprofundată, acompaniată de o ceașcă de ceai. O grevă la șantierul naval provocase un haos în portul Sydney. O serie de fotografii îl înfățișau pe prim-ministrul Chifley alături de guvernatorul general, prințul Henric, duce de Gloucester, la o ceremonie oficială. Casele de licitații din Sydney păreau ocupate să vândă diverse obiecte prețioase, unele dintre ele părând a fi adevărate bunuri de patrimoniu. Știrile internaționale relatau faptul că la Paris erau în vogă costumele de baie din două piese. Avea loc o retragere substanțială de trupe rusești din Germania. Belgia, Țările de Jos

și Luxemburg acceptaseră să repatrieze prizonieri de război germani cât mai curând posibil. Franța nu semnase încă niciun fel de acord.

Când Samuel intră, ducând în mână o tavă cu ceai, o rutină matinală care era întotdeauna o ocazie bună pentru a-și limpezi mintea, Billie ridică privirea din ziare. Lungan, dar și lat în umeri, purtând un costum cu dungii fine și o cravată de o culoare frumoasă, roșu-burgund și azur, în stilul contemporan, Samuel se întinse într-unul dintre cele două scaune din fața biroului și lăsă să cadă un cub de zahăr în ceașca ei, o bună parte din formalitatea asociată cu munca sa de secretar rămânând pesemne în biroul din antreu, unde își avea postul. Știa să fiarbă un ceai delicios, ceea ce fie învățase în armată, fie de la o mamă cu maniere englezești. Cu două degete, îi împinse lui Billie ceașca de ceai peste birou.

— Cum stă treaba? întrebă, scărpinându-se absent sub mânășca care îi acoperea mâna stângă.

— Nu prea stă de niciun fel, Sam, sinceră să fiu, îi răspunse Billie, dându-și după ureche șuvițele de un șaten profund, apoi sorbind din ceașcă.

Sam era unul dintre junii australieni cinstiți și zeloși care se înrolaseră în armată de tineri și care avuseseră un post funcționăresc o vreme, până la începutul războiului, când fusese nevoie de ei pentru o muncă mai palpitantă alături de Batalionul 2/23 Infanterie australian – munca palpitantă pe timp de război fiind acel gen în care devii carne de tun dacă nu ai relațiile potrivite. Sam nu era un individ cu relații și, dacă ar fi fost bogat, nu ar mai fi ocupat acum postul de secund al unui investigator privat. Avea multe abilități ca secretar, dar îi lipsea aceea de dactilograf. Motivul acestei lipse era evident pentru orice om care le trecea pragul, iar clienții

observaseră de fiecare dată acest fapt cu deosebită blândețe. În Tobruk, o bombă de aviație italienească îi nimicise mulți camarazi, iar lui îi răpise câteva degete de la mână, lăsându-l cu cicatrici oribile pe mâini – răni căpătate în încercarea de a-și salva viața, presupusese Billie. Samuel avea mâna stângă îmbrăcată într-o mănușă, umplută în locurile necesare cu degete protetice. Mâna dreaptă, deși atinsă de schije, era întreagă și, la nevoie, sigură pe trăgaci.

Pe lângă dactilografiat, Sam avea o sumedenie de alte îndatoriri. Uneori era rentabil pentru Billie să aibă alături un bărbat puternic. Alteori era rentabil ca în antreu să se afle un bărbat înalt, care să se ocupe de probleme atunci când își făcea apariția vreun soț nemulțumit de faptul că agenția îi ajutase soția să divorțeze. Iar alteori pur și simplu era rentabil să aibă o mână în plus, drept acoperire, atunci când Billie făcea „muncă de teren”, sau pentru a compensa pentru faptul că era o femeie lucrând într-un domeniu predominant masculin. Era de ajutor faptul că Sam aducea în treacăt cu actorul Alan Ladd, deși era mai înalt, lucru care îl făcea plăcut privirii și credibil ca partener al lui Billie, când vreo investigație în curs impunea o asemenea mascaradă. Majoritatea gentlemanilor grizonanți din domeniu nu ar fi putut vreodată să treacă drept alesul ei, însă, împreună cu Sam, putea forma o pereche convingătoare, iar în anumite circumstanțe asta îi ducea departe. Nu știa multe despre munca de investigator, lucrând de nici câteva luni în domeniu, însă răspundea excelent la ordine și, spre deosebire de alți bărbați, nu avea nimic împotriva dacă acestea veneau din partea unei femei – până la urmă, o muncă cinstită fiind greu de găsit chiar și pentru un bărbat în putere. Și, într-o anumită măsură, era mai palpitant să-i fie secretar lui Billie decât fusese să depună muncă de birou în forțele armate, cel puțin

așa susținea el. Munca asta nu însemna doar sarcini administrative, de îndosariere. Începea să cunoască toate barurile, hotelurile, azilurile de noapte și chiar și aleile dosnice ale orașului. Poate că nu era o muncă încântătoare, dar nici monotonă nu era. Și ce mare lucru dacă nu era în stare să bată la mașină cu toate cele zece degete?

— Cum a fost *The Overlanders* aseară? îl întrebă Billie.

Deși ea nu mai văzuse de mult un film, lui Sam îi plăcea să dea banii pe așa ceva.

— Lui Eunice i-a plăcut? adăugă ea.

Sam începuse nu de mult să iasă cu Eunice, deși nu vorbea prea des despre ea.

Tânărul îi povestea despre rolul de cowboy din vestul Australiei jucat de Chips Rafferty în film, când sună telefonul. Secretarul puse ceașca de ceai pe birou, își dresе glasul și răspunde pe un ton profesionist:

— B. Walker, investigator privat, cum vă pot...

Glasul lui Sam se stinse încet, ceea ce o făcu pe Billie să ridice din sprânceană.

— A închis, spuse el nedumerit, așezând receptorul la loc în furcă. Sau s-a întrerupt.

— Nu ai auzit nimic?

Acesta clătină din cap.

— Zgomotele străzii, bănuiesc.

Puțin după ora trei, la doar câteva minute după ce îi sugerase lui Sam să plece mai devreme acasă, Billie auzi o bătaie reținută în ușă, apoi vocea lui Sam, invitând pe cineva în antreu.

— Aveam... aveam impresia că e vorba de o doamnă detectiv, veni din antreu vocea firavă și temătoare, accentul pus pe cuvântul *doamnă* desemnându-l ca având o importanță deosebită.

Nu toată lumea bătea la ușa aceea. De fapt, majoritatea oamenilor dădeau buzna peste Billie cu necazurile și nevoile lor, astfel încât aceasta se gândi că avea de-a face cu o persoană fie deosebit de politicoasă, fie deosebit de temătoare. Se ridică numaidecât de la birou și se apropie de ușă, fără a-i mai da lui Sam timp să explice. Ce sens avea să își piardă o clientă care, fiind un pic prea agitată, ar fi rupt-o la fugă la primul semn de întrebare, mai ales când era un pic prea puțin activitate pentru gustul ei în această zi?

În antreu ședea o femeie neliniștită, cam la vreo patruzeci de ani, care aducea un pic a căprioară prinsă în lumina farurilor și avea corpul încordat de parcă ar fi fost gata să o rupă la fugă în orice moment. Billie o măsură iute din priviri: avea în jur de un metru șaizeci și purta pe umeri o blană ciocolatie impresionantă, închisă cu o cataramă la bust, probabil de nurcă sau bizam, de altfel de o calitate foarte bună. Sub blană avea un taior maroniu subțire, un model ușor monoton și conservator. Probabil făcut la croitor, dar nu de curând. Stilul pălărioarei Peter Pan pe care o avea pe cap era antebelic, articolul nefiind nicidecum ultimul răcnet. De un maroniu un pic mai deschis decât al costumului, avea drept decorațiune o pană tot de culoare ciocolatie. Femeia purta foarte puțin machiaj și avea o pereche de ochelari simpli, care îi făceau ochii căprui să pară foarte mari, sporind impresia de căprioară speriată. Ca și cum ar fi căutat o asortare perfectă, părul femeii era șaten. Vizitatoarea purta pantofi de calitate din piele de crocodil, asortați cu geanta, dar nu țipători, cu tocuri joase, practice. Semne de purtare, dar, altfel, bine întreținuți. În mâinile înmănușate ținea o poșetă mică atât de strâns, încât Billie nu putu să nu bage de seamă că și buzele femeii erau atât de strânse și de mici, încât păreau strepezite.

Billie și-o imaginea purtând, pe timp de toamnă sau de iarnă, un taior mai închis la culoare, dar cu o croială la fel de utilitară precum a acestuia, care era de primăvară-vară, însă blana... Așa ceva era special, aproape nemaivăzut la o astfel de persoană. Pentru un noiembrie la Antipozi, în Sydney nici nu era prea cald încă, dar acest accesoriu nu era defel purtat pentru protecția oferită împotriva frigului. Firele de păr din blană luceau, părând aproape periate. Era nouă, ceea ce o făcu pe Billie să se întrebe care era povestea ei.

— Eu sunt Mizz Walker, directoarea agenției. Acesta este secretarul și asistentul meu, domnul Baker, explică Billie, indicându-l rapid din mână pe Sam. Ați dori să intrați în biroul meu, doamnă...?

Vizitatoarea nu completă întrebarea cu un nume. Chiar și așa, Billie făcu doi pași în spate și intră cu naturalețe înapoi în birou, apoi trase un scaun pentru femeie și se întoarse în spatele mesei mari din lemn, așteptând în picioare lângă propriul scaun.

Dură câteva clipe până ce femeia o urmă în biroul interior. Sam se oferă să îi haina, dar ea refuză, murmurând un „mulțumesc”. După o tăcere stânjenitoare, în cursul căreia lui Billie i se păru la fel de probabil și ca femeia să ia loc, și să facă stânga-împrejur, aceasta decise în cele din urmă să accepte scaunul oferit de Billie.

— Vă rog, simțiți-vă ca acasă! îi spuse cu blândețe Billie. Samuel, ne aduci te rog câte o ceașcă de ceai? ceru Billie, sperând că acesta ar putea să o liniștească pe temătoarea sa clientă.

Sam închise cu tact ușa dintre cele două birouri.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă Billie, urmărind cum privirea femeii trece de la podea la globul pământesc, apoi la cartotecă, înainte de a se opri în cele din urmă pe harta mare a orașului Sydney de pe perete.

În tot aceste timp, buzele femeii rămaseră strânse.

Billie știa că aceste momente durau ceva. Era răbdătoare și nu solicita nume sau informații personale înainte ca acestea să fie absolut necesare. Multe persoane care îi solicitau serviciile erau tulburate de circumstanțele în care se găseau, iar pentru unii dintre potențialii clienți, simpla interacțiune cu un investigator privat, în orice chestiune, era în sine ceva supărător. Cum Billie știa prea bine, cei din domeniul ei aveau o reputație ambiguă. Crescând cu un tată investigator privat, observase și ea acest lucru foarte ușor, și puține se schimbaseră de atunci. Billie avea o bănuială că nici filmele americane cu detectivi, atât de în vogă și în Australia, nu ajutau cu nimic – erau pline de indivizi dubioși, ultramasculinizați, iuți la mânie și care cu gura spuneau „scumpo”, dar cu ochii, altceva. Unele cliente căutau anume investigatori privați de același sex, în special dacă problema lor era una de natură domestică, pe care ar fi fost stânjenitor să o discute cu un bărbat, sau poate din simplul fapt că un investigator de genul lui Sam Spade nu le alina cu nimic grijile. Genul acesta de muncă îi puneă mâncare pe masă lui Billie Walker, care își privea potențiala clientă și se întreba ce poveste ar putea avea să-i spună. Un soț infidel?

Pe ceasul de pe perete, din bachelită, se scurseră câteva minute înainte ca Sam să se întoarcă în sfârșit cu o tavă pe care aduse un ceainic, o cană cu lapte și două cești, zahăr și lingurițe. Apoi secretarul părăsi încăperea, în urma lui auzindu-se doar clicul discret al ușii. Pentru un bărbat solid, era foarte priceput în a se face invizibil. Se mai scurseră câteva minute, timp în care ceașca de ceai rămase neatinsă, până ce oaspetele necunoscut vorbi în cele din urmă:

— Am vrut să vin la dumneavoastră pentru că...

Vizitatoarea găsea ceva anume foarte greu de enunțat.

— Am nevoie de... intuiția unei femei.

Billie alese să nu deschidă acest subiect. Ea însăși nu credea în ceea ce era atât de des numit „intuiție feminină”, chiar dacă asta căutau unii dintre cei care îi treceau pragul biroului. Intuiția masculină era numită pur și simplu cunoaștere sau, cel puțin, presupunere avizată sau rațională. Când mica femeie din stomacul ei îi spunea că ceva nu e-n regulă, asta era o intuiție bazată pe o mie de semnale insignifiante și pe observarea comportamentului uman. Era deducția pusă la treabă – în parte conștientă, în parte subconștientă, dar cu nimic mai puțin rațională decât gândirea unui bărbat. Billie credea într-adevăr în ascultarea cu atenție a instinctelor sale, dar nu fiindcă le considera o abilitate feminină misterioasă și aproape mistică. Fusese crucial să își asculte instinctele în război, și îi prinseseră foarte bine în noua ei meserie. Era ceva ce și tatăl ei, Barry, făcuse la vremea lui. Asemenea instincte se activau dacă ascultai, dacă priveai, un lucru pe care era adevărat că multe femei știau foarte bine să îl facă, aceasta fiind probabil și originea termenului. În realitate, în acest moment nu era nicidecum nevoie de vorbit. Persoana necunoscută din biroul ei își frământa mâinile. Billie o urmărea, așteptând să se deschidă. Era ca un ceainic pus pe foc.

— Fiul meu... a dispărut, spuse în cele din urmă femeia.

Cuvintele ieșiră cu o greutate și parcă fără voia ei. Billie observă și un ușor accent – era ceva european?

De data asta nu e un caz de divorț, se gândi. Tocmai ce dusesese la capăt un caz neplăcut, pentru care fusese nevoită să fugărească un bărbat, sărind peste patru rânduri de garduri și rupându-și o pereche bună de pantaloni de mătase. Era tentată să jure că avea să renunțe la cazurile de divorț cât mai mult timp posibil, ceea ce nu însemna foarte mult totuși, asta dacă voia să mai și câștige niște bani înainte să vină anul 1947.

— Am înțeles! răspuse Billie pe un ton echilibrat. Ce vârstă are băiatul dumneavoastră?

— A făcut șaptesprezece ani în august.

Încă era prea devreme de spus dacă această vârstă îl avantaja sau nu pe băiatul dispărut, însă Billie se simți ușurată – deși nu lăsa să se vadă – că nu avea să caute un copil mic.

— S-a mai întâmplat vreodată așa ceva? mai întrebă ea.

— Nu! zise femeia și clătină cu hotărâre din cap. Adin e un băiat bun. Pur și simplu a dispărut. Am luat cina împreună, s-a dus la culcare ca de obicei, dar apoi a dispărut. Nu a dormit în patul lui.

Nimeni nu dispărea pur și simplu. Era întotdeauna o poveste. S-a dus la culcare, dar nu a dormit în patul lui. Era puțin probabil să fi fost vorba de o răpire, deși, firește, nu trebuia exclusă din start această ipoteză. Oare ieșise pe fereastră, se aventurase în oraș și se hotărâse să nu se mai întoarcă acasă? Sau poate că ar fi putut ieși direct pe ușa din față, neobservat de nimeni?

— Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta? întrebă Billie.

— Acum două zile. Eu joi dimineață am aflat că lipsește.

Billie încuviință din cap. Acum era vineri, așa că, dacă dispăruse de miercuri după cină, curând aveau să se facă două zile. Multe s-ar fi putut întâmpla în acest timp, dar sortii nu-i erau întru totul potrivnici.

— Ați mai vorbit cu cineva despre asta? Eventual cu poliția?

Femeia încuviință din cap, apoi se încruntă și strâmbă din gură.

— Da! Am verificat mai întâi la prietenii lui, iar când mi-au spus că nu l-au văzut, m-am dus la poliție. Nu au fost de ajutor, spuse ea cu tensiune în glas.

Ceva se întâmplase acolo, se gândi Billie.

— Ieri am fost la secția de poliție, și, la plecare, o domnișoară pe nume Primrose mi-a recomandat să vin la dumneavoastră.

Agentă Primrose! Îi mai trimisese astfel de clienți. Era de treabă. Billie avea relații ca aceasta în tot orașul. Îi întinse femeii, care suspina încet, o batistă brodată cu inițialele B.W. Aceasta o primi și murmură un „mulțumesc”. Își tamponă ochii, apoi așază batista pe birou, își dădu jos mănușile și le puse în poală, dând la iveală două mâini foarte albe, pe care continuă să și le frământa. Billie observă că pe mâna stângă purta o verighetă de aur. Teama nu o părăsise întru totul, însă începuse să se deschidă, lăsându-se încet-încet în grija expertă a lui Billie. Chiar și așa, Billie nu o grăbea. Femeia sorbi pentru prima dată din ceașcă, pe care o apucase cu mâna tremurându-i, mai adăugă un cub de zahăr și sorbi din nou. După încă un minut, îi mai revenise ceva din culoare în obraji și umerii i se relaxaseră nițel.

— Așadar, ați spune că așa ceva este neobișnuit? o întrebă Billie.

Până la urmă, adolescenții aveau uneori tendința de a fugi de acasă.

Femeia încuviință din nou cu fermitate. Avea ochii încă umezi.

— Da! spuse, pe un ton ce părea să sugereze un anumit grad de jignire la auzul întrebării.

— Îmi pare rău că sunt nevoită să vă pun aceste întrebări, zise Billie pe un ton liniștitor, însă este important să cunosc cât mai bine cele întâmplate dacă este să vă fiu de vreun ajutor. Dacă ne dorim să vă găsim fiul, nu îmi permit să fac supoziții.

Billie nu știa cum este să fii mamă, însă își imagina că să pierzi un copil sau să îți dispară un copil este aproape de ne suportat. Și dispariția unui adult putea fi foarte dificilă, după cum prea bine știa.

— Unde ați spune că ar putea fi fiul dumneavoastră, dacă ar fi să vă dați cu presupusul? reluă Billie. Are cumva vreo iubită?

Spunând toate acestea, chipul lui Billie, foarte simetric, era întruchiparea grijii și a reținerii. Era o privire plăcută, înțelegătoare, atentă, dar în același timp una de un calm profesional bine calculat. Învățase asta de la cei mai buni.

— Nu are iubită. E un băiat bun. Niciunul dintre prietenii lui nu l-a văzut.

Cel puțin nu când întreba mama lui, se gândi Billie. Începu să facă un calcul. Băiatul lipsea de două zile. Mama nu știa să aibă vreo iubită. Prietenii susțineau că nu-l văzuseră.

— Dacă accept acest caz, spuse ea, poate că ați putea să îmi lăsați numele și adresele lor, pentru orice eventualitate. Aș vrea să vorbesc și eu cu ei.

Cuvântul „dacă”, cu care își începuse fraza, păru să rămână suspendat în aer între cele două femei.

— O, firește! spuse femeia, apoi răscolî în interiorul genții din piele de crocodil, de unde scoase un portofel din material textil și îi întinse lui Billie o bancnotă împăturită în valoare de zece lire. E suficient pentru avans? întrebă ea.

— Dacă doriți, pot începe investigațiile chiar de astăzi. Avansul este corect. Percep o taxă de zece lire pe zi, plus cheltuielile neprevăzute.

Femeia nu păru foarte sigură ce să spună. Îi reveni pe chip o privire acră și își strepezi buzele. O privi pe Billie nemîșcată, cu rigiditate.

— E mult! protestă aceasta.

Billie mai auzise asta, și nu o dată. Se lăsă pe spate în scaun și își încrucișă picioarele, lăsând tensiunea din încăperea să se acumuleze preț de câteva clipe înainte de a răspunde. Odată

ce aerul era atât de apăsător, încât ar fi putut sufoca o pasăre, zâmbi cu buzele strânse și spuse:

— Sinceră să fiu, nu, nu este mult! Îmi dedic toată atenția cazurilor mele, tot timpul meu, indiferent de oră. Pe lângă asta, trebuie să îi plătesc un salariu decent asistentului meu, care de asemenea merită fiecare șiling, vă asigur. Programul meu nu începe la nouă și nu se încheie la cinci. De fapt, unele progrese importante s-ar putea să le fac între nouă seara și zorii următoarei zile. Uneori, munca ia o turnură periculoasă. În momentul în care femeia deschise gura pentru a protesta, Billie o întrerupse, fiindcă nu terminase ce avea de spus: Nici eu, nici clienții mei nu putem ști dacă un caz abia preluat va deveni sau nu periculos decât după ce am avansat cu cercetările. De multe ori am de-a face cu soți nemulțumiți și amante părăsite, cu prieteni trădați și parteneri de afaceri problematici – uneori, e chiar mai rău de atât. Oamenii vin la mine cu chestiuni pe care nu pot sau nu își doresc să le facă ei înșiși, din motive bine întemeiate. Și poate că dumneavoastră nu ați mai angajat un investigator privat în ultima vreme, dar vă pot spune că sunt mulți colegi de breaslă care ar fi mai mult decât fericiți să vă taxeze cu o sută de lire sau chiar mai mult, dacă ar crede că veți achita, pentru un caz simplu ce s-ar putea finaliza în una-două zile.

Spunând asta, Billie își schimbă poziția picioarelor, care rămaseră însă încrucișate, și îi aruncă femeii o privire impasibilă.

— Nu, zece lire pe zi nu e mult, concluzionează ea, apoi așteptă.

Un investigator privat pe care îl cunoștea Billie ușurase un client de colosala sumă de cinci sute de lire, dar asemenea sume nu părăseau portofelele celor mai mulți clienți și, oricum, Billie nu avea nici cel mai mic interes să lucreze în

acest fel. Tentativele de a reglementa domeniul lor se soldaseră până atunci cu eșecuri, deși lui Billie nu îi displăcea în totalitate ideea, chiar dacă ar fi adus cu sine o anumită doză de birocrație. Pentru fiecare coleg de breaslă care lăsa un client nemulțumit și fără un șiling în buzunar, alți doi investitori privați se molipseau de aceeași lipsă de fonduri ca de un virus. Investigatorii necinstiți făceau rău industriei și, implicit, și lui Billie. Și, deși nici ea nu era vreun înger, o scârbea gândul că erau furați oameni aflați într-un moment vulnerabil al vieții lor.

Cel puțin când era vorba de cei care nu o meritau.

Chipul femeii se temperase, buzele i se relaxaseră, iar strânsoarea asupra poșetei din piele de crocodil se mai domolise. Monologul își făcuse efectul.

— Ce fel de cheltuieli? îndrăzni aceasta să întrebe, încercând aproape și un zâmbet, ca pentru a-i face pe plac lui Billie.

— Orice ar putea să apară în plus, cum ar fi deplasările la distanță, dar vă voi informa în prealabil și vă voi cere aprobarea. Îmi place ca totul să fie clar și deschis de la început.

Billie încă nu atinsese bancnota care se afla între ele două, pe birou, ca un simbol al incertitudinii.

— Aveți o fotografie clară cu fiul dumneavoastră? Dacă e să preiau cazul, voi avea nevoie de o fotografie recentă și de numele complet.

Femeia scoase un plic din geantă și i-l dădu. Părea să fi acceptat termenele impuse de Billie. În plic se afla o fotografie, ușor îndoită în colțul din dreapta sus.

— Îl cheamă Adin Brown. Fotografia a fost făcută aproximativ acum un an.

Billie cercetă fotografia cu luare aminte. Adin era un băiat arătos și cu siguranță suficient de zdravăn, încât să fi putut da

de vreun bucluc. Avea părul creț, foarte aparte, un pic vâlvoi. Își purta cămașa din bumbac ușor deschisă, suficient cât pentru a sugera că voia să se dea mare cu părul de pe piept. Era posibil să aibă iubită. Dar, în același timp, era posibil și ca mama lui să aibă dreptate.

Femeia, care nici până acum nu își dezvăluisese numele, oftă prelung, aparent fără să își dea seama de asta.

— N-aș fi crezut niciodată că voi ajunge să angajez o femeie detectiv, remarcă vizitatoarea.

Billie se aplecă în față din nou.

— Ei bine... doamnă Brown, bănuiesc? Cum vizitatoarea încuviință din cap, Billie continuă: Doamnă Brown, viața ne poartă în locuri interesante. Ați procedat corect dacă poliția nu dă dovadă de inițiativă. Când o persoană lipsește, fiecare oră contează. Însă trebuie să subliniez faptul că nu sunt detectiv.

Femeia păru din nou panicată pentru o clipă, își strânse umerii și buzele și făcu o căutătură rapidă de jur împrejurul încăperii.

— Nu sunteți...?

— O, nu vă faceți griji, ați venit unde trebuie! o asigură Billie. Doar că agenții de investigații private din această țară sunt împiedicați prin lege să folosească cuvântul „detectiv” cu privire la munca lor.

Aceasta era, de fapt, și singura lege care făcea directă referire la breasla lor. Poliția din Australia era în mod evident mai protectoare cu gradul polițienesc de detectiv decât cea din America de Nord.

— Dacă mi-ați putea da acea listă de persoane, cred că ar fi un punct de pornire bun. Îmi dați voie să vă întreb dacă Adin are un loc de muncă?

— Da, lucrează la compania de blănuri, spuse aceasta și așeză pe birou o carte de vizită, pe care Billie se întinse să o ridice.

Dna Netanya Brown
Brown & Co Fine Furs
Strand Arcade, Sydney

Billie întoarse cartea de vizită pe ambele părți de câteva ori. Asta explica haina de blană. Strand Arcade era un pasaj cu magazine la nord de biroul ei, nu foarte departe însă. Recunoscuse numele firmei, deși nu vizitase niciodată prăvălia. Era la parter, dacă își aducea bine aminte. Mai multe companii de blănuri din Sydney se bucurau de succes, cea mai mare având un magazin pe George Street. Se întrebă cum mergeau afacerile după război. Fuseseră oare ridicate restricțiile?

— Este o firmă de familie, adăugă doamna Brown. Adin lucrează la casă, uneori face inventarul și alte treburi mărunte.

— Aveți mulți angajați în perioada asta a anului?

Deși era de așteptat ca vânzările să fie substanțiale în perioada de iarnă, având în vedere specificul produselor, era foarte probabil ca magazinul să devină aglomerat cu puțin timp înainte de Crăciun.

— În jurul Crăciunului aducem uneori una-două persoane, temporar, să ne ajute cu vânzările, însă în momentul de față nu ne permitem să suplimentăm personalul. Suntem numai eu, soțul meu și Adin.

— Iar soțul dumneavoastră unde este astăzi?

— La magazin, spuse vizitatoarea, privindu-și ceasul subțire de la încheietură. Trebuie să închidă curând. Oh, au fost două zile așa de tulburătoare...

— Înțeleg! Doamnă Brown, aș dori să trec pe la magazin la finalul săptămânii, dacă mă primiți. Poate mâine, cândva către sfârșitul dimineții? Voi fi discretă.

Femeia încuviință din cap, apoi Billie o rugă să îi descrie în detaliu semnalmentele fiului, programul zilnic al acestuia și să îi noteze numele și adresele prietenilor apropiați ai acestuia.

— Aș putea vorbi și cu soțul dumneavoastră?

Doamna Brown păru să ezite o clipă, însă încuviință în cele din urmă. Această șovăială nu îi scăpă lui Billie.

— Fiul dumneavoastră are pașaport?

— Nu! spuse doamna Brown, ridicând imediat privirea din podea. Sugerati că ar fi putut părăsi țara?

— Nu sugerez nimic încă; încerc doar să restrâng căutările. Are acces la bani, doamnă Brown? Ai lui sau ai altei persoane, pe care i-ar putea folosi?

— Ei bine... nu! E un băiat bun, v-am spus.

Billie observă că doamna Brown strângea din nou geanta în poală cum fac femeile în montagne russe. Când venea vorba de astfel de întâlniri, din experiența lui Billie, clienții se împărțeau aproape egal în două categorii – jumătate adora să-și povestească fiecare detaliu sordid al vieții, al traumelor, iar cealaltă jumătate era cam ca doamna Brown, anume împărțasea orice detaliu cu durere și jenă, chiar știind că îi asculta un profesionist plătit. Doamnei Brown era evident că nu îi făcea plăcere această conversație.

Billie ignoră descrierea repetată a standardelor morale elevate pe care le poseda Adin Brown. Oamenii nu erau doar de două feluri – buni sau răi –, și, în orice caz, rolul lui Billie nu era să-i judece.

— Câți bani ar avea în mod normal la el? întrebă ea?

— Numai câteva lire, pentru gustări și pentru tramvai.

Cu așa ceva nu ar fi ajuns prea departe. Billie se lăsă pe spate în scaun. Femeia abia se atinsese de ceaiul făcut de Sam.

— Mai este ceva ce ați vrea să știu? o întrebă.

— Ce vreți să spuneți?

Tonul era aproape acuzator.

— Nu vreau să spun nimic. Cu cât am mai multe informații, cu atât va fi mai bine, îi explică ea.

— E un băiat bun, domnișoară Walker. Eu...

În acest punct vocea i se stinse, nu reuși să termine propoziția, privi în jos și se încruntă. Ochii ei mari, căprui, păreau din nou umezi.

— Voi face tot posibilul să vă găsesc fiul, doamnă Brown, și cât mai repede. Vom începe căutările chiar acum.

— În seara asta? întrebă ea.

Era deja ora patru.

— Da! încuviință Billie. Orele obișnuite de lucru nu ni se aplică și nouă. Și vom lucra și pe durata sfârșitului de săptămână.

La auzul acestora, doamna Brown se mai animă, promptitudinea agenției de investigații părând să o liniștească. Sau poate era doar faptul că Billie acceptase avansul și se lua măsuri pentru găsirea fiul său. Billie se ridică, deschise ușa dintre birouri și îi ură noii sale cliente să aibă o zi bună. Sam ședea la biroul lui, făcându-și de lucru cât să nu pară că se căznise să tragă cu urechea. Imediat secretarul deschise ușa exterioară și făcu un pas în lateral, pentru a-i permite doamnei Brown să pășească în hol.

— Vă mulțumesc, domnișoară Walker! spuse din nou Netanya Brown, apoi se îndreptă spre lift sub privirile celor doi, fixate pe blana care nu îi părăsise umerii nicio secundă.

Sam închise încet ușa.

— Surescitată clientă! comentă acesta.

Billie încuviință din cap, cufundată în gânduri, și se întrebă dacă nu cumva tot ea fusese cea care telefonase de dimineață. Era suficient de neliniștită, încât să îi închidă când auzise o voce de bărbat.

— E foarte tulburată! Probabil are și motive să fie, gândi ea cu voce tare. Cât de mult ți-a scăpat din ce am vorbit?

Sam zâmbi.

— Suma avansului.

Billie râse cu poftă.

— Zece lire, Sam. Nu suntem încă nevoiți să tragem grijalul prăvăliei. Aș fi putut să îi cer mai mult, dar pentru moment va fi suficient. Cum astăzi nu dă lumea buzna, vreau să încep să faci turul spitalelor imediat ce ești gata!

Sam știa cum să le ia pe asistente, observase Billie, și nu era necesar să fie însoțit. Învățase deja ce avea de făcut.

— Ia această fotografie cu tine! continuă Billie. Căutăm un băiat în vârstă de șaptesprezece ani pe nume Adin Brown. Un metru optzeci, constituție fizică zveltă, fără tatuaje sau cicatrici, spuse și îi înmână fotografia. Verifică spitalele principale din oraș: Sydney, RPA, Prince of Wales, Prince Henry și St Vinnies! Vorbește pe îndelete cu toată lumea și află despre orice pacient de sex masculin care a fost internat în ultimele două zile – de miercuri noapte încoace – și care s-ar potrivi măcar superficial cu descrierea băiatului pe care-l căutăm noi! Nu trece încă podul, s-ar putea să te trimit acolo mâine, dar și la spitalele mai mici, dacă este absolut nevoie, deși un simplu telefon s-ar putea să fie suficient pentru câteva dintre ele! Eu îi voi vizita pe câțiva dintre prietenii lui, iar în seara asta mă voi opri să verific dacă nu cumva e la...

— La morgă, o ajută Sam să-și încheie ideea.

Billie încuviință din cap.

— Da! Să sperăm că nu!

Prima oprire când venea vorba de căutarea unei persoane dispărute era întotdeauna în locurile în care sperai să nu o găsești. Billie avea să treacă pe la morga orașului Sydney, dar numai după lăsarea întunericului, când știa că va fi primită fără rezerve de bărbatul care lucra în tura de noapte. Totul depindea de cine era pe tura aceea, și, dacă nu se înșela, cel mai bun moment era după ora unsprezece, după ce toți ceilalți pleaseră acasă. Dar, dacă Adin era un puști norocos, avea să fie acasă la unul dintre prietenii săi sau poate la o femeie pe care mama lui ar fi dezaprobat-o. Dacă Netanya Brown avea dreptate – nu exista nicio iubită, prietenii lui nu-l văzuseră și nu avea decât câteva lire la el –, asta putea într-adevăr să însemne ceva necazuri pentru Adin.

— Ești sigură că nu vrei să vin cu tine? o întrebă Sam.

Billie studie lista de prieteni.

— Mă descurc cu băieții ăștia, spuse. Oricât de mult mi-ar plăcea să avem un caz activ care să ne plătească chiria, în chestiuni de felul ăsta timpul este esențial.

Nu era bine să tragă de timp. Billie aruncă o privire la ceasul de pe perete.

— După ce termini, vreau să iei o masă îndestulătoare, dar să mă suni la opt fix – încearcă la birou, apoi la apartament – și să-mi spui ce ai aflat! Să sperăm că atunci vei putea să îți închei ziua, dar nu îți pot promite că vei avea un sfârșit de săptămână prea liber. Dacă n-avem noroc în noaptea asta, mâine vom trece pe la compania de blănuri.

Își luă treniul din cuier.

— Ai destule cupoane de benzină pentru mașină? întrebă ea.

Rația era de cincisprezece galoane¹ de combustibil pe lună. În mod normal puteau împărți cupoanele, dar Billie rămăsese deja fără.

Secretarul încuviință din cap, fără a părea peste măsură de dezamăgit că nu plecase mai devreme acasă sau că avea să lucreze și la final de săptămână, el fiind plătit cu ora.

Închiseră biroul și porni fiecare pe drumul său.

¹ Echivalentul a 68 de litri (n. tr.).

O POVESTE PALPITANTĂ DESPRE CURAJ ȘI SECRETE, PLASATĂ ÎN AUSTRALIA POSTBELICĂ.

SYDNEY, 1946. Neînfricată corespondentă de război Billie Walker este fericită să se afle în sfârșit acasă, căci, pentru ea, zilele amețitoare de după încheierea conflagrației mondiale sunt înnegurate de pierderea tatălui, precum și de dispariția în Europa a soțului ei, Jack. Ca pentru a înrăutăți lucrurile, acum, că războiul s-a terminat, ziarele au decis să renunțe la reportajele ei pentru a le acorda prioritate la angajare soldaților care se întorc de pe front. Billie însă este o supraviețuitoare și este hotărâtă să preia controlul asupra propriului viitor. Așa că decide să redeschidă afacerea răposatului ei tată, o agenție de investigații private, și, încet-încet, femeile din Sydney vin să îi bată la ușă.

La început, contractele lui Billie se rezumă la urmărirea soților infideli. Apoi însă, fiul unor imigranți europeni dispare, iar tânăra se trezește în mijlocul unei afaceri periculoase, care o va purta din înalta societate până în mijlocul lumii interlope din Sydney. Care este legătura dintre băiatul căruia trebuie să îi dea de urmă cu un club de dans exclusivist și o sofisticată casă de licitații? Când oamenii pe care îi investighează în legătură cu soarta tânărului au parte de morți bizare, Billie ajunge să aibă de-a face cu detectivul Hank Cooper. Oare reprezentantul poliției o va lua în serios sau îi va pune bețe în roate? Pe măsură ce pericolul crește, iar Billie își dă seama că în joc e mult mai mult decât viața unui imigrant, devine clar că războiul este departe de a se fi încheiat.

„Exact ceea ce aveam nevoie astăzi – o călătorie în trecut. Sydney în 1946, veterani răniți, băieți răi, urmăriri cu mașini, mistere și o femeie investigator pregătită pentru luptă.”

IAN RANKIN, autorul seriei bestseller REBUS

„O scriitoare de-a dreptul genială!”

LYNDA LA PLANTE, autoarea romanului *Calul de bătaie*

